

” Rannassa tuli veneilijäporukka jututtamaan meitä, katsoivat selälle ja kysyivät, että 'Mihin ne miehet jäivät?' Kun miehiä ei näkynyt, totesivat, että onpa urheita naisia. Tämä sama toistui viikon aikana toisenkin kerran. Kun 50+ naisia ei juuri kehuta, ei olla kauniita eikä ko-meita, niin ollaan sitten urheita!”

– *Kerttu Virtanen kertoo Haahka-ryhmän eli kuuden naisen retkestä Itäiselle Suomenlahdelle Merimelojassa 5/2009.*

” Aamuyöllä neljän maissa kohtasimme kapeassa reitinkohdassa yksinäisen uikun poikasen. Se ei osannut lentää eikä sukeltaa. Niinpä se jäi hädissään uimaan kajakkien väliin, mutta väistimme sen siististi. Voi vain kuvitella mitä äiti oli sanonut jättäessään poikasen siihen: ”Odo-ta tässä, olet ihan turvassa, ei täällä mitään tapahdu”. Ja mitä mahtoi äiti ajatella, kun poikanen huusi äidin nähdessään: ”Äiti, äiti! Klo 4 aamuyös-tä tästä meni ohi sata melojaa!”

– *Veikko Koivumaa muistelee viime kesän Suomi Meloota Merimelojan nrossa 1/2010.*

” Kisoja edeltävänä iltana mahassa pyöri joka sortin pörriäistä, kun mietin miten kisat sujuvat kahden kuukauden melontakokemuksel-la (...) Kisojen jälkeen minulla oli helpottunut olo. Kaikki tulivat onnitte-lemaan ja taisi siinä muutama tippa silmäkulmasta tulla. Olin nimittäin ihan onnessani kuudennesta sijasta. Niin, ja kilpailijoita oli siis seitse-män.”

– *Laura Kujala kuvailee ensimmäisiä melontakilpailujaan Vesikon maaliskuun 2010 numerossa.*

” Valtakunnallinen Kuurojen yhdistys otti yhteyttä paikalliseen Sam-polaan ja siitä yhteistyö alkoi. Kahtena kesänä on käyty melomassa. Mielenkiintoiset kokemukset. Osa heistä on liikunnallisia ja innokkaita. Ainoa ongelma on se, miten heidät saadaan melomaan rannansuuntai-sesti, etteivät he lähde sinne aavalle. Jos he sinne menevät, niin siellähän he menevät, et voi huutaa perään.”

– *Erityisliikunnanohjaaja Hilka Leskinen-Nikanderia haastatellaan Vesikon maaliskuun 2010 numerossa.*

” Sitten olikin aika rynnätä saunaan. Huonompiakin saunoja olemme nähneet (ainakin yhden). Voi olla että olen nähnyt huonompia saunarantojakin, en kyllä muista missä ja milloin. Saunan jälkeen me-nimme syömään. Koska kysymys oli oikein ravintolasta, minulla oli ylläni kukkamekko. Melojalla kuuluu aina olla pari kukkamekkoa ja tanssiken-gät mukanaan – koskaan ei voi tietää milloin niitä tarvitaan.”

– *Satu Kettinen kertoo Korppoon melontaretkestä Saaristomeren melojien Lapakulmassa 1/2009*

” Työntäessäni valmiiksi lastatun kanootin rullien varassa Borstön rannassa veteen (...) ylempi rulla luiskahti kölin alta pois ja teki rei-än vaneripohjaan. Sen korjaamisesta tuli ongelma, sillä minulla ei ollut paikkaustarvikkeita. Sven Andersson, ystävällinen isäntäni, asetti ensin reiän peitteeksi säkkikangasta, joka siveltiin paksulla mönjäkerroksella, ja sen päälle kiinnitettiin pienillä ruuveilla kattopäre (...) Hyvin paikka piti vettä koko matkan ajan.”

– *Lapakulmassa 1/2009 julkaistaan Keijo Hakasen melontapäiväkirjaa vuodelta 1948.*

” Janon yllättäessä kauhaistiin kannella kulkevalla kuksalla vettä suoraan järvestä – se ei lakannut riemastuttamasta, vesi kun vielä maistui paremmalta kuin mikään vesi ikinä missään (...) Sitä juodessa ei totisesti kaivannut Turun vesijohtojen ääreen.”

– *Elina Juureva meloo Inarilla Lapakulmassa 1/2009*

” Matkaan päästyämme ihailimme Kasarinselkää sekä veden puhta-utta, joka on niin kirkasta, että pohjan näkee useamman metrin sy-vyyteen. Vastaavaa nesteen kirkkautta ei taida löytyä kuin suomalaisten hyvin tuntemasta kansallisjuomastamme.”

– *Kollektiivnimimerkki 'Inarin rento retkue' Tuusmelaisen nrossa 2/2009*